

РЕШЕНИЕ

№ 22935

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4356** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба от К. И. К. – директор Програма „Мониторинг и изследвания“ на Сдружение „Български хелзински комитет“, ЕИК[ЕИК] чрез пълномощника му –адв.К. срещу Решение № РД04-0325/15.04.2025 г., издадено от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с което се отказва достъп до обществена информация, поискана със заявление вх. № 63-00-0041/03.04.2025 г.

В жалбата се твърди, че поисканата информация е необходима за целите на мониторинг за институциите за възпитателен надзор и на домовете за временно настаняване на малолетни и непълнолетни. Изложени са доводи, че АСП има задължението да събира, систематизира и съхранява тази информация, тъй като попада във функционалната ѝ компетентност.

Жалбоподателят поддържа тезата, че в случая информацията, която се иска, не включва лични данни, тъй като е нужно да бъде посочено само пол и възраст на жертвите на насилие. В тази връзка се оспорват констатациите в решението относно твърдението, че с предоставянето на информацията се разкриват лични данни, като се набляга на факта, че всъщност се иска само статистическа информация. Посочено е също така, че постановеният отказ противоречи на чл.10 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В заключение се иска отмяна на обжалваното решение и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В съдебното заседание проведено по делото жалбоподателят – К. К., в качеството му на директор програма „Мониторинг и изследвания“ на сдружение „Български хелзински комитет“ се

представлява от пълномощника си - адв. К., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Излага становище, че исканата информация е от основната дейност на ответника, не се изискват лични данни и е налице надделяващ обществен интерес. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък и доказателства за извършеното им плащане.

Ответникът – Изпълнителният директор на агенция „Социално подпомагане“, представляван от юрк. П., в подаден писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Развива аргументи, че АСП не съхранява обобщена информация по критериите, посочени от заявителя. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните приема следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано въз основа на подадено заявление с вх. № 63-00-0041/03.04.2025 г. от К. К., директор на програма „Мониторинг и изследвания“ към Български хелзински комитет, с което е поискан достъп до следната информация:

1. Извършени проверки на ДСП в общините Р., Т. и Долна Митрополия за периода 2023 г. – 2025 г. по жалби и сигнали за насилие над децата в корекционните институции и за дадени задължителни предписания, при условията и по ред, определени с правилника за прилагане на ЗЗД, включително и констативните протоколи от посещенията на екипи на ДСП за периода 2023 г. – 2025 г. в детските институции за възпитателен надзор в Р., Подем и Варненци;

2. Броя и вида на препоръките от страна на ДАЗД към дирекция „Социално подпомагане“ в общините, където има ВУИ, СПИ, ДВНМН, да отворят случай, което на практика позволява издаването на направление за ползване на социална услуга по чл.15 ЗСУ и доставчикът може да предостави услугата;

3. Броя на постъпилите сигнали за прояви на насилие в СПИ, ВУИ, ДВНМН през периода 2023 г. – 2025 г. в ДСП, в общините, където се намират те, както и кратко описание на случаите (кога е подаден сигнал, място, тема на сигнала, възраст и пол на жертвата);

4. Броя на случаите, по които е задействан Координационен механизъм при насилие за осигуряване на защита на дете, жертва на насилие, в СПИ, ВУИ, ДВНМН и по които ДСП, към съответната община, е създала мултидисциплинарен екип, работил до приключване на случая и е разработван план за действие за защита на детето или предотвратяване на насилието.

Заявлението е разгледано в законоустановения срок по чл.28 ЗДОИ и е постановено решение № РД04-0325/15.04.2025 г. на изпълнителния директор на АСП, с което е отказан достъп до исканата информация. Като мотив за постановения отказ административният орган е приел, че исканата информация не е налична и систематизирана по посочените от заявителя критерии и поради това не може да бъде предоставена. Административният орган подкрепя твърденията си с аргумента, че за задължените субекти по чл.3 ЗДОИ няма изискване да събират и изготвят справки по повод подадено заявление. По отношение на т.4 от заявлението е прието, че информацията относно възраст и пол на жертвата касае лични данни, а съгласно разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ законът не се прилага за достъпа до личните данни, поради което е отказан достъп и по тази точка на заявлението.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗДОИ предвижда, че решенията за предоставяне на достъп до

обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се обжалват пред съответния административен съд, по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган. При издаване на оспорения акт е спазена законовата форма, съгласно чл.34 ЗДОИ вр. чл.59 АПК, доколкото волеизявлението на органа е обективизирано в съответното решение. В същото е посочено от кого е издадено и по чие заявление, като подробно са изложени фактическите и правни основания, мотивирали издаването му.

На следващо място, според настоящия съдебен състав в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което не е налице отменителното основание и по чл.146, т.3 АПК.

По –нататък, съдът намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон, като съображенията за този извод са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация.

Според легалното определение, дадено с чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

Субектите по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ са задължени да предоставят информация, когато същата е налична и вече създадена, а не да се изготвя по повод направено искане.

В конкретиката на настоящия казус ответникът не оспорва, че съгласно чл.2, ал.1, т.8 от Устройствения правилник на АСП, агенцията разработва единна система за оценка и контрол на дейностите на дирекциите „Социално подпомагане“ и осъществява специализиран контрол върху тях. В случая обаче се твърди, че АСП не систематизира и съхранява информация относно извършените проверки в определени общини, както и за извършените проверки от Държавна агенция за закрила на детето, и за броя на постъпилите сигнали за прояви на насилие в СПИ, ВУИ, ДВНМН, по които е задействан координационен механизъм за насилие за осигуряване на защита на дете, жертва на насилие в СПИ, ВУИ, ДВНМН.

В тежест на жалбоподателя е да докаже положителният факт, а именно, че в АСП, от където се търси информацията, се намират процесните документи, носители на поисканата информация. Целта на ЗДОИ и законово регламентиранияте гаранции за осъществяване правото на достъп до обществена информация е да се даде възможност на гражданите и организациите да се запознаят със съществуващата информация, която вече е създадена, обработена и се съхранява в административните органи. В тази връзка правото на достъп по реда на ЗДОИ е ограничено единствено до съществуваща и налична обществена информация. Действително, както беше посочено и по-горе за субектите по чл.3, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано задължението да предоставят информация, но само ако тя е създадена или съхранявана в кръга на тяхната компетентност и е налична. Следователно, в случаи, като процесния, в които информацията не е налична, нито създадена от органа, от който е поискан достъп, последният законосъобразно е процедира, като е отказал достъп, тъй като

в производството по ЗДОИ не възниква задължение за административния орган да изготвя нова информация, в това число и по повод на подадено заявление.

Неправилно жалбоподателят се позовава на „надделяващ обществен интерес“. Тази преценка е

дължима от органа на основание чл. 13, ал. 4, във вр. с § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ. В конкретния случай обаче, жалбоподателят в подаденото от него заявление за достъп, не е навел конкретни доводи, че чрез исканата информация цели разкриване на корупция или на злоупотреба с власт, а и предмета на информацията, която е поискана, не дава основание да се приеме наличието на тази хипотеза.

Според съда неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че оспореното решение противоречи на нормата на чл.10 от ЕКПЧ, тъй като постановеният отказ не противоречи на правото на достъп до информация.

По изложените аргументи, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор, разноски се дължат в полза на ответника, чийто процесуален представител своевременно претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Ето защо, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100 лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Така мотивиран, Административен съд София - град, II-ро отделение, 29-ти състав на основание чл. 172, ал. 2 АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. К. – директор Програма „Мониторинг и изследвания“ на Сдружение „Български хелзински комитет“ срещу Решение № РД04-0325/15.04.2025 г., издадено от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане.

ОСЪЖДА К. И. К. – директор Програма „Мониторинг и изследвания“ на Сдружение „Български хелзински комитет“ да заплати на Агенция „Социално подпомагане“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно оспорване, на основание чл.40, ал.3 от Закон за достъп до обществена информация.

СЪДИЯ: